

Prečo sa vrabček Čimčík nenaučil chodiť

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Prababička Príroda stvorila vtáčiky ako najdokonalejšie bytosti v poletovaní povetím. Keď v jej šikovných rukách prichádzal na tento svet ďalší vtáčik, myslela v prvom rade na to, aby mu stvorila dobré krídelká. To sú najdôležitejšie údy každého vtáčika. Ved' ako by sa pozerali na vtáčika ostatné stvorenia prírody, keby sa nevedel vzniesť na svojich perutiach do povetria.

Vrabček Čimčík - vrabec domový

Prababička Príroda však pamätala aj na to, aby každému vtáčikovi stvorila také nôžky, ktoré mu budú najlepšie slúžiť. A tak labuti Snehulienke a húske Zuzke, ktoré sa najradšej vznášajú na vlnách bystriny Riny, stvorila nôžky s plávacími blanami. Orlovi Ostrodrapovi, sokolovi Ostropazúrikovi a jastrabovi Ostrozrakovi dala do nôh veľkú silu, aby sa mohli zmocniť svojej koristi.

S vtáčikmi mala prababička Príroda viac práce než s ostatnými svojimi stvoreniami. Ved' tieto operené ratolesti musela naučiť nielen lietať, ale aj chodiť. A či veríte alebo nie, vtáčiky sa veru skôr naučili lietať ako chodiť. Len murárik Šplháčik, d'ateľ Bubeník, kôrovník Lezúnik a brhlík Omazanček sa najskôr naučili šplhať obratne po skalách a stromčekoch a až potom skúsili zvláštny pocit zo vznášania pod belasou oblohou.

Tak ako prababička Príroda naučila každého vtáčika ináč lietať, lebo každému inak vytvarovala krídelká, aj chôdzu má každý vtáčik inú, pretože mu stvorila iné nôžky. Urobila to preto, aby bol život na našej Zemi pestrejší. Ved' aké by to bolo všedné, keby všetky vtáčiky poletovali a chodili rovnako. A tak niektoré vtáčiky naučila pekne stúpať. Ladnú chôdzu má bocian Dlháň, volavka Dlhonôžka, hlucháň Ostrosluch, škovránok Ránok i trasochvost Žltáčik. Iné vtáčiky nevedia chodiť, ale len cupkajú na oboch nôžkach. V lesnom

NA TÚRU S NATUROU

zátiší si po uschnutom lístí rada hopká červienka Plačkulienka, vrchárka Hanblivka, slávik Speváčik. Prababička Príroda však niektoré vtáčiky naučila nielen pekne chodiť, ale aj skackať. Obidva tieto úkony predvádza drozd Hrivček, sojka Modroočka, alebo vrana Krákajka.

Každého vtáčika tak možno poznať nielen po perí, podľa spevu, ale aj podľa poletovania v povetrí a podľa chôdze. Vrabčeka Čimčika, ktorý žije pri horárni uja Jana, pozná podľa chôdze každé živé stvorenie dolinky Olinky. Veľmi smiešne cupká a pri hopkaní drží celé telo celkom nakrivo.

Raz keď takto smiešne skackal po dvore horárne, zastarel sa doň kohút Kikirík: - *Čože si ty, vrabček Čimčik, za vtáčika, keď si nevieš ani len úhladné hniezdo postaviť a ani si sa nenaučil pekne chodiť? Pozri sa na mňa, ako si viem hrdo vykračovať po dvore a ty si tu hopkáš, akoby ťa na ľavú stranu vykrúcalo.*

- *A či ja vari už len môžem za to, že mi prababička Príroda stvorila ľavú nôžku slabšiu?* - bránil sa vrabček Čimčik. - *Preto ma to pri skackaní vykrúca doľava a zdá sa ti, že sa už-už zvalím.*

- *A prečo sa potom nenaučíš radšej chodiť?* - pokračoval so zvedavými otázkami kohút Kikirík.

- *To by som potom vyzeral ešte smiešnejšie,* - odvetil vrabček Čimčik. - *Potom by som zase veľmi na ľavú nôžku krivkal a jednako by si sa mi posmieval. Prababička Príroda mala so mnou veru dosť trápenia, kým ma naučila ako-tak hopkať. Stále som sa prevrhal na slabšiu ľavú nôžku. Ja som spokojný s tým, ako viem skackať.*

Kohút Kikirík len nechápavo pokrútil hlavou a hrdo, pekne vystretý odpochodoval k lesu. Nešlo mu do hlavy, ako môže mať vrabček Čimčik slabšiu ľavú nôžku. O takom niečom od vtáčikov dolinky Olinky ešte veru nikdy nepočul.